

„Byli zasaženi v srdci“

Hošťálková 4. 10. 2020

Písně: 99, 610, 399, 683, 623

Čtení z Písma: ev.Lukáše 3, 10 - 18; Sk.apoštoľů 2, 36 - 47

Text kázání: Skutky apoštoľů 2, 41a.42 - 47

Milí bratři a sestry,

možná si při čtení tohoto textu pomyslíme: „*To, co se tu vypráví je jeden veliký, krásný sen, protože to co bylo možné v křesťanském společenství na jeho samém počátku, je dnes nemožné.*“ Nebylo by ale příliš poctivé se touto námitkou s tímto textem takto vyrovnat. Křesťané byli v Jeruzalémě v naprosté menšině - žili zde bez jakékoli právní ochrany a hospodářské podpory v neustálém, stupňujícím se ohrožení. Jako přívrženci jednoho rebela platili za odpadlíky od pravé víry otců. Avšak navzdory své situaci žili ze síly, která z nich formovala křesťany upřímné, plné důvěry, vyhlížející nadějnou budoucnost.

Oddíl, který jsme četli, nás přivádí k samému prameni, ze kterého tehdejší, tvořící se křesťanské společenství čerpalo svou sílu. Nemůžeme si nepoložit otázku: Bylo to možné jen tehdy? Určitě ne! Toto slovo je i pro nás dnes ukazatelem směru a cesty. Ukazuje nám jací být máme, co se od nás očekává; nabízí i příklad jednání.

Skutky apoštoľů dosvědčují, že tehdejší posluchači **„byli zasaženi v srdci“**, v samém jádru vlastního bytí. Zvěstované evangelium jimi „zahýbalo“, takže se ptali: **„Co máme dělat?“** Prvním krokem byl jejich křest; a pak zde jsou jmenovány čtyři důležité body, které potřebujeme sledovat také my: **„Vytrvale poslouchali učení apoštoľů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.“**

To první: „Vytrvale poslouchali učení apoštoľů.“

Ať už je člověk jakkoli starý, nikdy nebude dost vyučený. To je stará pravda. Je to tak i s věřícím křesťanem - potřebuje mít vytrvalé spojení se slovem Písma svatého. Nikdo nemůže říct: „*Já nebo tamten se ve všem dobře vyzná, ten zná všechno.*“ Kdo takto uvažuje, podobá se malému dítěti v první třídě. Prvňák sice umí přečíst základní písmenka, ovšem smyslu slov a vět většinou nerozumí.

Ježíš si ve své řeči vybíral podobenství a obrazná slova zesvého okolí, aby mu jeho posluchači dobře rozuměli. Apoštoľé vysvětlovali zas dalším, na co Ježíš svými slovy myslel, kam mířil a co pro nás znamená. Pro židovský národ používali přirovnání, kterým rozuměli Židé. Mezi Řeky museli volit slova, kterým rozuměli zase oni. Pisatel Skutků dosvědčí: **„Skrze apoštoľy se stalo mnoho zázraků a znamení“**. Slovo a čin byly ve vzájemné shodě. Skrze apoštoľy hovořil a jednal sám Ježíš Kristus.

Tak jako apoštoľé ve svém čase, tak my v čase našem se musíme pokoušet naslouchat a odhalovat jaký smysl je skrytý ve slovech Písma. Co nám chce Bible říci právě **dnes**? Potřebujeme otevřené oči pro naléhavé úkoly a potřeby dnešních dnů a současně s tím čerstvý rozum a otevřené srdce pro jasné nároky Písma. Do Bible je vloženo množství podnětných a povzbuzujících odkazů a upozornění pro náš život.

Posilujme a upevňujme sami sebe i my, posilujme se z onoho nevysychajícího zdroje síly a povzbuzení.

To druhé: „Vytrvale byli spolu (ve společenství).“

Lidé jsou nasměrováni do společenství. Křesťané potřebují společenství se spolukřesťany. Proč? Kristus nás všechny vzájemně spojuje a sjednocuje. „**Učení apoštolů**“ nás staví na společnou cestu. Před námi leží společný cíl. Bez společníků na cestě se člověku, po určité době, vede špatně - brzy se unaví a ochabne nebo zabloudí. Ten druhý vedle nás, nám může ukázat, kudy správně dál, dodá nám odvahy. A právě tak jsme potřební a důležití i my pro ostatní.

Společenství víry má také prakticko-materiální význam. V našem oddíle čteme: „**Všichni, kteří uvěřili... měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval.**“ Utopie? Žijeme dnes v takovém dostatku, že nám takové vyprávění může připadat jako nějaká vzdálená legenda. Ovšem radost a chvály Boha byly při těch, kteří se o své vlastnictví uměli rozdělit, s těmi, kteří měli nedostatek. Toto strhující nadšení nestálo jen na počátku cesty první církve. V celých jejích dlouhých dějinách se v ní neustále znovu objevovali lidé, kteří dělili svůj majetek mezi potřebné.

Touha a dychtění po materiálním blahobytu ohrožuje a ničí život společenství. Ježíš Kristus však - tam, kde je brán vážně - osvobozuje od onoho kořistnického zákona „muset mít, vlastnit“. Text popisuje chování křesťanů, jejichž vyznáním bylo: „*Jsmo přece společenství! Trpí-li jeden, trpíme také my ostatní. Pokud někdo z nás něco vlastní, má z toho něco mít také celé společenství.*“ Tak dávají křesťané k dispozici třeba své domy, protože tehdejší společenství ještě žádné vlastní bohoslužebné prostory nemělo. Podle potřeb se bude rozhodovat, čeho z nabízených věcí bude užito ke společnému prospěchu.

Jen tehdy, když stojíme při sobě spolu soucítíme, vidíme, kdo naši pomoc nezbytně potřebuje. A pak začínáme od našeho společenství; a naše soucítění míří dále - až ke křesťanům v jiných částech světa. Tak se stává společenství, které je spojeno v Ježíši Kristu, zdrojem, kde se dostává jiným rady i pomocného činu. A z toho pak přirozeně vyvěrá opravdová radost a chválení Boha na obou stranách.

Třetí: „Vytrvale lámali chléb.“

Jídlo bylo, podle židovského zvyku, zahajováno děkovnou modlitbou a lámáním chleba. Příkladně se toho také prvotní jeruzalémské křesťanské společenství. Křesťané se každý den scházeli v jednom z jejich domů ke společnému jídlu. Ke společnému stolování patřilo i vzájemné připomínání si Ježíšových slov i činů. Poslední Večeře Páně s učedníky se pro toto společenství stala ukazatelem směru na jejich cestě. Společné jídlo v radosti a chvalách milostivého Boha je odkazovalo k času, kdy se společenství se vzkříšeným Pánem i všemi křesťany stane úplným a dokonalým. Prosté sycení při společném jídlu se proměňuje ve svátostné jednání. Všední den a bohoslužba patří k sobě, jsou navzájem propojeny.

Mění se i vnější rámec slavnostní večeře - je to přece Večeře Páně. V ní zakoušíme předchůt toho, co v přicházející budoucnosti budeme naplno žít. Přibližuje také nás Večeře Páně ke spontánním radostným chvalám našeho Pána? Proměňuje nás? Podobáme se stále více Kristu? Přisvědčujeme srdcem tomu, že člověk vedle nás se - skrze Ježíše Krista - stává naším bratrem, naší sestrou? Na cestě naší přítomností se nám Večeře Páně stane nepostradatelným zdrojem povzbuzení a síly. Vždyť zde se Ježíš Kristus staví vedle nás - velmi blízko.

A za čtvrté: „Vytrvale se modlili (zůstávali na modlitbách).“

Členové prvního křesťanského společenství se pravidelně účastnili modlitebních shromáždění v židovském chrámě. Kromě toho se však společně modlili i ve svých domácích kroužcích. A tak se obojí navzájem doplňovalo. Modlitbami „našich otců“ budeme i my vytrháváni z našich sevřených a úzkých pohledů, zaměřených na nás samotné. V těchto starých modlitbách slyšíme, jak odlišně se modlí ti, kteří byli poddáni nejruznějšímu strádání, útlaku a utrpení. Na druhé straně nám zase naše aktuální modlitby zabraní nezávaznému papouškování starých, ztuhlých forem. Naše volání máme nově promýšlet a formulovat a sami se tak srdcem přiznávat k tomu, o co nám jde, za co zápasíme.

Kde si lidé na sebe nenajdou čas, aby si spolu povídali, tam se navzájem odcizí natolik, že si již nakonec nemají co říct. Stejně tomu je i s modlitbou. Kdo se už nemodlí ruší svůj vztah k Bohu. Odcizení může dojít tak daleko, že společenství s Bohem zcela odumře. Jestliže společenství vytlačuje modlitby ze svého středu, pak je zasypáván důležitý pramen života a síly.

I malá skupina křesťanů se může stát jasným, světelným bodem, který se nedá přehlédnout. Děje se to tam a tehdy, když si naše bohoslužby a naše všední dny navzájem neodporují. Je toho mnoho, co je třeba mezi námi a na nás udělat. Ale i malé kroky nám pomáhají, abychom se na naší křesťanské cestě dostávali dál. Pán si přeje, aby se i v našem okolí objevovali lidé, kteří by byli strženi slyšeným slovem evangelia a ptali se: „**Co máme dělat, abychom byli zachráněni?!**“

Je krásné když toužíme a sníme po krásném, živém společenství Božího lidu, kde by se vše odehrávalo tak jako na samém počátku církve. Ještě krásnější však bude, když se necháme nadchnout pro uskutečňování našich snů. Pak bude mít naše nadšení dobrý základ. Do této aktivity nám náš biblický text vyjmenuje čtyři důležité body, na které máme pečlivě dbát:

Bible - ta nás odkáže k Boží vůli; **křesťanské společenství** - má nám zprostředkovávat dobrou radu nebo praktický čin lásky; **svatá Večeře Páně** - sjednocuje nás spolu s Kristem i spolu navzájem; **modlitba** - přednáší naše díky, chvály a prosby před Boha, před Toho, který nás i naše společenství drží. Je to On sám, který nás předchází na naší radostné cestě vstříc budoucím dnům.

Amen.